

กล้ามเนื้อเอ็นร้อยหวาย ได้แก่ กล้ามเนื้อ 3 มัดที่อยู่ด้านหลังของต้นขา: semitendinosus,

semimembranosus และ biceps femoris ทำงานเพื่องอเข่า ดึงขากลับ และยึดตัว ยึดสะโพก. เอ็นร้อยหวายมักเรียกว่า "ดึงกล้ามเนื้อ" หมายความว่า

กล้ามเนื้อยึดและฉีกขาด มีสามเกรดของความรุนแรง ซึ่งขึ้นอยู่กับจำนวนของเส้นใยกล้ามเนื้อที่ได้รับบาดเจ็บ

ระดับ 1 หมายถึงมีกล้ามเนื้อยึดและบาดเจ็บเล็กน้อย ระดับ 2 หมายถึง มีกล้ามเนื้อบางส่วนฉีกขาด ระดับ 3 รุนแรง หมายถึง กล้ามเนื้อฉีกขาดและอาจต้องผ่าตัด เอ็นร้อยหวายตีงเป็นเรื่องปกติในกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวิ่ง การกระโดด และการเตะ

และสามารถยังเกิดจากการยึดกล้ามเนื้อมากเกินไป (เช่น โยคะ) และกิจกรรมอื่น ๆ ที่ต้องการการเริ่มต้นและหยุดอย่างรวดเร็ว

สาเหตุ

ยังไม่ชัดเจนว่าสาเหตุที่แท้จริงของเอ็นร้อยหวายอักเสบคืออะไร แต่ความยืดหยุ่น ความแข็งแรง และความทนทานของกล้ามเนื้อลดลง

มักจะพิจารณา การบาดเจ็บส่วนใหญ่มัก

เกิดขึ้นเมื่อกล้ามเนื้อหดตัวแรงและนานที่สุด ปัจจัยอื่น ๆ เพิ่มความเสี่ยงของการมีเอ็นร้อยหวายตีงรวมถึงการเพิ่มขึ้นของอายุ การบาดเจ็บครั้งก่อน การกดทับ

เส้นประสาทบริเวณหลังส่วนล่าง ความเมื่อยล้า และไม่ค่อยออกกำลังกาย กิจกรรมที่มีความเสี่ยงสูงสำหรับเอ็นร้อยหวายคือ ฟุตบอล, เบสบอล, บาสเก็ตบอล, สกีน้ำ, ยกน้ำหนัก, เทควันโด สกีน้ำแข็ง เต้นรำ และกิจกรรมลู่อูและลาน

อาการ

อาการคือปวดหลังขาเวลาออกกำลังกาย กล้ามเนื้อกระตุก บวม ฟกช้ำ และกดเจ็บ

ด้วยอาการบาดเจ็บที่มีนัยสำคัญ บุคคลสามารถรู้สึกได้ว่ากล้ามเนื้อตึง และบางครั้งรู้สึกเหมือนถูกตบที่หลังของขา อาการปวดสามารถเกิดขึ้นได้เมื่อยืดขา โดยงอสะโพก 90 องศาและงอเข่าต้านแรง หากได้รับบาดเจ็บรุนแรง อาจมีรอยฟกช้ำที่เกิดขึ้นได้ และผู้คนอาจมีปัญหาในการเกร็งกล้ามเนื้อ

วินิจฉัย

แพทย์ทำการวินิจฉัยโดยประวัติทางการแพทย์และการตรวจร่างกาย การศึกษาเกี่ยวกับภาพเช่นรังสีเอกซ์

อาจเป็นประโยชน์ในนักกีฬาอายุน้อยโดยเฉพาะเพื่อให้แน่ใจว่ากล้ามเนื้อไม่ได้ถึงกระดูกชิ้นเล็ก ๆ ที่เชื่อมต่่ออก การศึกษาเกี่ยวกับภาพอื่น ๆ เช่น อัลตราซาวนด์ และMRI ไม่ค่อยจำเป็นสำหรับกล้ามเนื้อเคล็ดทั่วไป แต่อาจเป็นประโยชน์ในการบาดเจ็บที่รุนแรงขึ้นและหรือหากการวินิจฉัยไม่ชัดเจน

การรักษา

เป้าหมายของการรักษาคือการกลับไปทำกิจกรรมต่าง ๆ ที่ทำได้ได้อย่างปลอดภัย การกลับมาเร็วเกินไปอาจทำให้อาการบาดเจ็บแย่ลงและนำไปสู่ความเสียหายอย่างถาวร 48 ชั่วโมงแรกหลังจากได้รับบาดเจ็บที่

สำคัญ ใช้ RICE (พัก น้ำแข็งประคบ บีบอัด และ ยกขาสูง) พักผ่อนและหลีกเลี่ยงกิจกรรมที่อาจมีส่วนทำให้ปัญหา การประคบน้ำแข็งและการออกกำลังกายเพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งมักช่วยได้ ห่อด้วยผ้าพันแผลรอบขาสำหรับการบีบอัดอาจทำให้บวมแย่ลง. วางหมอนไว้ใต้ต้นขาเพื่อยกสูง เพื่อหลีกเลี่ยงการยืดมากเกินไปในช่วงต้นเพราะอาจเพิ่มความเสียหายให้กับกล้ามเนื้อและทำให้การฟื้นตัวลดลง การทำกายภาพบำบัด มักจะรวมถึงการฟื้นฟูช่วงของการเคลื่อนไหว จากนั้นการ

เสริมสร้างความแข็งแรงเช่นเดียวกับการวิ่งและการวิ่งเร็วตามความสัมพัทธ์ที่ยอมรับได้ เสริมสร้างความแข็งแรงของกล้ามเนื้อและกลับคืนสู่กิจกรรมเฉพาะด้านกีฬาเป็นเป้าหมายสุดท้ายของการรักษา ยาต้านการอักเสบNSAIDs(ไอบูโพรเฟน) และอะเซตามิโนเฟน อาจมีประโยชน์ในการบรรเทาอาการปวด เวลาในการกู้คืนขึ้นอยู่กับบุคคล ขอบเขตของการบาดเจ็บเช่นกันกีฬาที่พวกเขาเข้าร่วม และอาจใช้เวลา 6 ถึง 18 สัปดาห์

ควรไม่ควร

- ✓ งดกิจกรรมที่ทำให้เกิดอาการปวดจนกว่าจะพบแพทย์จนกว่าจะบอกว่าคุณสามารถเริ่มต้นใหม่ได้
- ✓ ตรวจสอบให้แน่ใจว่าคุณใช้เทคนิคการเล่นกีฬาที่ถูกต้อง
- ✓ ออกกำลังกายอุ่นเครื่อง เช่น ออกกำลังกายแบบแอโรบิกเบา ๆ อย่างถูกต้อง
- ✓ พบแพทย์ของคุณหากการรักษาไม่ได้ช่วยให้อาการดีขึ้น
- ✓ ยืดเหยียดก่อนและหลังเล่นกีฬาหรือออกกำลังกาย
- ✓ เสริมสร้างกล้ามเนื้อต้นขา เขิงกราน และส่วนล่างกลับเพื่อความสมดุลของกล้ามเนื้อที่ถูกต้อง

✗ อย่าใส่น้ำแข็งหรือถุงเย็นที่เป็นสารเคมีลงบนผิวหนังของคุณโดยตรง

✗ อย่าลืมนัดเส้นเบาๆ เพื่อคลายตัวก่อนทำกิจกรรม.

✗ อย่าใช้อุปกรณ์กีฬาที่ใหญ่หรือเล็กเกินไป

